

Neděle 11. po sv. Trojici

J7, 1-13

15.8.2021

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina,
kterýž učinil nebe i zemi,
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství
a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Chválu vzdejte Hospodinu,
protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné!
Ať vyzná Izrael:
Jeho milosrdenství je věčné!

Píseň: 152

Čtení: Gn32,22-33

Píseň: 635

Kázání: J7,1-13

Potom chodil Ježíš po Galileji; nechtěl chodit po Judsku, protože mu Židé ukládali o život.
Potom. Připomeňme si, po jakých událostech se začíná odvíjet náš příběh.

Ježíš proměňuje vodu ve víno. Uzdravuje v sobotu chromého. Nabízí ženě vodu živou, po které nebude žíznit. Sytí zástup pokrmem věčným. Po uzdravení ochrnutého odchází z Judska do Galileje, protože jej Židé chtějí zabít. Jeho obvinění, za které si zasluhuje Ježíš smrt od Židů, zní: Svůj původ odvozuje od nebeského Otce. Jeho nebeský původ je trnem v oku těch, kteří neunesou Ježíšova slova. Je trnem v oku všech, kteří si nedovedou představit, že by samotný Bůh se zjevil v Ježíši Kristu.

Ježíš se nachází v Galileji. Je doba svátků. Každý zbožný Žid chce svátky stánků strávit v Jeruzalémě. Je doba po žních. Je čas, kdy si Židé připomínají cestu pouští. Zde byli odkázáni na Boha. To on je naučil počítat s Božími činy. Je doba, kdy si Židé staví přístřešky z větví. I Ježíš stanuje uprostřed lidí. Ježíši se zlíbilo postavit svůj stan mezi námi.

Jdi odtud do Judska, aby tvoji učedníci viděli skutky, které činíš. Jako by Ježíš potřeboval rady od svých bratří. Jako by bratří trochu Ježíše umravňovali, jak se má chovat v době svátků. Jako by Ježíš měl jít tam, kde se má proslavit, tedy do samého středu náboženského života. Jako by Ježíš měl poslechnout nás, bratry a sestry, kteří bychom chtěli, aby se sám prosadil nejen v církvi, ale i ve světě. Chtěli bychom, aby konečně byly hmatatelně vidět jeho činy, aby konečně skrze jeho činy lidé uvěřili.

Ježíš odmítá nabádání bratří stát se „slavným“ skrze uzdravování a znamení. Ještě není čas. Tak jako v Káni Galilejské, tak i nyní ještě nepřišel jeho čas.

Vzápětí se dozvídáme, proč jeho bratří na něm chtějí, aby se proslavil. *Nebo ani bratří jeho nevěřili v něho.* Ano, Ježíši, prokaž se nám nějakým mimořádným činem a my uvěříme! Těm na poušti, to se věřilo. Tam Hospodin vyvedl lid silnou paží, ale nás, kdo nás vyvede z naší všednosti, sevřenosti?

I dí jim Ježíš: Čas můj ještě nepřišel, ale čas váš vždycky jest hotov. Kairos, čas Božího přícházení. Čas, kdy se protne čas lidský s časem Boží slávy. Čas, kdy se nám otvírá nebe. Náš lidský čas je příchodem Ježíše Krista připraven. Byli jsme pozváni do království Božího. Čekáme trpělivě na čas Božího působení. Čekáme a vyhlížíme čas druhého příchodu Krista, kdy se s konečnou platností protne náš čas s časem Božím.

Proč ani znamení, která konal Ježíš, nemohla některé lidi přesvědčit o jeho Mesiášství, je skutečnost, že *skutkové světa zlí jsou*. Ježíš nám pokládá rovnici. Na jedné straně je jeho skutek oběti, na druhé straně jsou skutkové světa zlí. Jak bychom získali na této rovnici rovnost je jenom změna smýšlení. Vzít na vědomí čas spásy, čas záchrany, čas odkázanosti na Boží plán záchrany člověka.

Zdá se, že Ježíš zůstane v Galileji. Zdá se, že nepůjde se svými bratry do Judska. Zdá se, že jeho bratří musí jít sami. Zdá se, že i my jsme dnes do kostela šli sami a Ježíš někde zůstal o samotě.

A když odešli bratří jeho, tedy i on šel k svátku, ne zjevně, ale jako ukrytě. Přesto Ježíš s námi jde. Je uprostřed nás. Je zde určitá rozdvojenost. Určitý paradox přítomnosti Krista mezi námi.

Ježíš je *ukrytě* pro ty, kteří hledají. Je *ukrytě* pro ty, kteří se ptají, *kdo jest onen?*

Ano, víra je o hledání, o ptaní se základní otázky, která nahání bázeň. Kdo jest ten, který protíná náš čas pozemského života s časem Božím? Kdo je ten Bůh, který se zjevil v Ježíši Kristu?

Mnohdy jako Jákob zápasíme a hledáme a doptáváme se po Božím jménu. Tedy po důvodu, proč nás Bůh nenechá a neustále svojí přítomností nás upozorňuje na své království.

A mnoho řečí bylo o něm v zástupu. Nebo někteří pravili, že dobrý jest, a jiní pravili: Není, ale svodí zástup. Ano, po staletí lidé, ale i my, říkáme Bůh je dobrý. Zveme do společenství církve. Nikoli lidé z církve, ale Bůh je dobrý, ten milosrdný a předobrá Ježíš Kristus jehož čas přišel, když umíral na kříži a třetího dne vstal z mrtvých. A co ti, kteří si myslí, že Bůh je opium lidstva? Nevím, ale věřím, že i jejich čas nastal. Čas spásy, čas Božího kralování a království.

Amen.

Poslání:

Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.“

Požehnání:

Milost Pána našeho a láska Boží budiž s vámi se všemi.

Píseň: 167